

'Money, money, money'

Les activitats econòmiques de Cherie Blair, esposa del primer ministre britànic, han atret l'atenció sobre els moviments de diners que acompanyen el dia a dia dels membres de la Cambra dels Comuns. Recentment, la publicació del registre d'interessos dels diputats ha desvelat poques sorpreses, però també ha plantejat una estranya incògnita.

“**M**entre era de vacances a Egipte [el passat Nadal], vaig visitar el rei Abdul·lah de Jordània amb el propòsit de mantenir converses oficials. El monarca es féu càrrec de les

despeses del viatge de tornada i de la visita turística a Wadi Rum, per a mi i per a la meua família, que venia amb mi.” Aquesta és una de les entrades que el primer ministre britànic Tony Blair ha escrit en la darrera edició, la de no-

Cherie Blair, amb el seu espòs, el primer ministre britànic Tony Blair.

vembre, del Registre d'Interessos de Membres del Parlament. En un alt apunt, Blair es refereix a les rendes que cobra pel lloguer de dos apartaments situats a Bristol i d'una casa residencial a Londres.

D'acord amb el “Codi de conducta de les normes en relació amb el comportament dels membres del Parlament”, revisat el 2002 pel mateix Govern laborista amb la intenció de dotar les institucions del país de major transparència, això significa que les despeses de l'escapada familiar a Jordània superaren els 3.000 euros. Els ingressos de les propietats llogades, per la seva banda, sumen almenys 26.840 euros, fins 80.615, perquè el codi no exigeix puntualitzar els diners fets per cadascun dels habitatges sinó consignar-los *groso modo*. Els càlculs són realitzats sobre la base del sou del diputat en què té: cal aportar dades dels regals i crecs en companyies privades que sobrepassen l'1% de la base, les rendes valorades en el 10% o més del sou, i les accions en borsa i inversions que sumen com a mínim el cent per cent del salari. En el cas del primer ministre Blair, parlem de 268.383 euros anuals.

Poques sorpreses. Quan a mitjans de 2005 els diputats conservadors demanaren detalls sobre l'agenda de Cherie Blair, les seues conferències i actes socials –pels quals se l'ha remunerat–, el primer ministre amonestà l'oposició a denunciar el seu “estil vulgar” i l'impuls de crear “polèmiques estèrils”. A mitjans de juny, coincidint amb una visita oficial als Estats Units, la premsa va descobrir que l'esposa del primer ministre ha cobrat entre 30.000 i 45.000 euros pels seus discursos en trobades socials a Washington. La invitació l'havia rebuda per parlar-hi “com a advocada, mare i dona del primer ministre”. Blair defensà encara les gestions de Cherie perquè havia “donat un suport extraordinari a la candidatura de Londres per a la celebració dels Jocs Olímpics del 2012 amb la seua presència en cites internacionals.” A l'octubre, però, les informacions van afegir més ombra sobre els afers de la cònjuge: a Melbourne, Cherie va rebre la comissió pactada per participar en un sopar que havia de recaptar fons per a una societat benèfica infantil; la societat va ve-

La Cambra dels Comuns tracta d'aclarir si Cherie Blair, la dona del primer ministre, Tony Blair, ha tret profit econòmic d'activitats relacionades amb les responsabilitats de govern del seu espòs.

re menys del 10% dels diners que s'hi van recollir.

Així, per primera vegada, Tony Blair ha decidit firmar ara en el registre del Parlament les ressenyes que una pila de periodistes i diputats de tots colors, a més a més d'una part de la ciutadania anònima, exigien. No interessaven els lloguers ni les vacances de franc, ja conegudes, sinó aquesta altra nota: "Drets d'autor de la meua esposa pel llibre *The Goldfish Bowl: Married to the Prime Minister 1955-1997* [La peixera: casada amb el primer ministre 1955-1997] i pagaments per discursos a Washington, Florida, Austràlia i Nova Zelanda." Tampoc no és que hi file gaire prim. Tanmateix, Chris Grayling, portaveu del Partit Conservador en afers de la Cambra dels Comuns, assegura que "Tony Blair ha admès exactament el que hem anat dient durant aquests mesos, que la seua dona ha tret profit d'activitats directament vinculades amb les responsabilitats de Govern del seu espòs".

El Comitè d'Estàndards en la Vida Pública exigeix als membres del Parlament que difonguen qualsevol "ocupació, càrrec directiu, propietat accionarial i altres interessos en societats polítiques, privades o benèfiques" si ofereixen dubtes sobre la seua influència en la tasca diària del diputat. O a l'inrevés. "La qüestió és que ell [Tony Blair] no volia regir-se per un reglament que ell, i ningú més, ha esta-

blert", recrimina el diputat conservador Grayling.

Una vegada publicat el registre, però, aquesta mena de connexions han sortit a la llum en quasi tots els partits representats a Westminster. La laborista dissident Clare Short ha declarat 60.000 euros en concepte del seu llibre *An honorable deception? New Labour, Iraq and the misuse of power* ["Un frau honorable: nou laborisme, l'Iraq i l'abús del poder"]; George Galloway –que abandonà el Partit Laborista per fundar Respect– ha fet 150.000 euros de caixa entre aparicions televisives, columnes d'opinió en premsa i avanços de llibres; William Hague, exlíder conservador, s'embutxaca entre 7.500 i 22.000 euros per amenitzar sopars econòmics amb un discurs; en total –sumant-hi els articles que escriu per a la premsa sensacionalista– guanya prop d'un milió i mig d'euros l'any. Els tres contendents a la successió en el lideratge del Partit Conservador, igualment, han marcat àmplies anotacions: Kenneth Clarke, que va perdre l'oportunitat de capitanejar les llistes dels conservadors després de la primera ronda de les primàries internes del partit, va traure 22.000 euros per entrevistes; David Davis, el perdedor, va rebre fons per valor de 240.000 euros; David Cameron, que finalment ha sortit elegit com nou candidat conservador, també ha estat el primer en el terreny financer amb 335.000 euros per la seua campanya.

La incògnita. R. C. treballa a la Cambra dels Comuns gràcies a un acord de col·laboració, un contracte de pràctiques, amb una universitat russa. Confidencialment, R. C. explica a EL TEMPS que en el debat que aquestes dades han aixecat en els mitjans de comunicació, hi ha un aspecte que tothom ha oblidat: són els secretaris i secretàries, documentalistes, oficials de relacions públiques i auxiliars d'administració adjudicats personalment als membres del Parlament i que teixen una vertadera xarxa d'interessos que filtra el diàleg entre la classe política i el món exterior. Constantment reben convits a "festes" que empreses privades i grups de pressió organitzen per fer arribar als diputats el seu missatge, quan no condicions especials per viatjar o en l'adquisició de productes i béns.

EL TEMPS ha preguntat a l'oficina d'informació de la Cambra dels Comuns si en alguna ocasió durant els darrers anys el Parlament s'havia plantejat la possibilitat de publicar també un registre d'interessos del personal adscrit als membres de la cambra. La indagació no era la primera, ni la resposta complicada: la proposició ha estat presentada, però una majoria de diputats hi votà en contra per motius de "seguretat nacional".

*Victorià Jiménez
Londres*